

Seres Lili Hanna

Aki kedves közönnyel fogad

meglepődtem rajtad,
ahogy ember csak a túl alacsony
vécéülőkére huppanva lepődik meg,
hova kerültem, hiszen
te már rég nem vagy, mivé
fordult át ez az utca, a régi,
ismerős, miért játszik velem, csakúgy
idedob elém, riadtan néztem volna
körül, de ott álltál, rád kellett, a szemedbe
csak röviden tudtam, elkapni kedves
közönyöd, aztán szolid fallabdaként
pattogni kezdett pillantásom: tested
egyik tagjáról a másikra, a kontúrjaidhoz
simuló levegőre; hallgattam
őszintén lelkes, barátságos társalgásod egy
rám hasonlító nyugodt és humoros alakkal,
lassan átfázó teste mélyéről pislogtam
rátok, hogy kerülsz ide, kérdeztem
tőled a társalgópartner minden szava mögött,
hiszen te már csak bennem élsz, aztán a
pislogás fájdalmát ráfogatuk a hidegre,
és minden zavar nélkül elköszöntünk,
mert a zavar ilyenkor csak az elválás
után üvölt fel, annyira, hogy nevetni kell,
nevetni, aztán írni róla, áthúzni, újraírni, otthon,
a melegben, kezdeni a meglepetéssel, és
elütni valami oda nem illő vécés hasonlattal.

Lassú nyárban

lassú nyárban ül
hallgatja a betonon olvadozó gyerekzsivajt
a rég megunt trolimorgást
nincs kedve semmihez.

aztán hirtelen eszébe jutsz
nem tudja, emlék-e, amire gondol
nem tudja, hol vagy
és mért ilyen lassú ez a nyár.

berakja a kedvenc számokat
(neki sose tetszett igazán)
becsukja az ablakot
– áthangolja a szobát.

este még mindig rád gondol
tudja, nevetnél, hogy nem érdebled ezt
tudja, te lassítasz le mindent:
mint két ébresztés közti perceket a félálom.

A rontás töredéke

*Miért, hogy majdnem triviális
A rontás legelső jele?
Miért, hogy a szunnyadó istent
Fölverni nem tudod?
Mért kell a folyót egyedül átúsznod,
S a tengerbe közösen fúlni be?*

*A kérdéseknek miért nem tudok
Véget vetni, ha nem vagy velem?
S ha veled vagyok, hol maradnak
Őszinte kijelentő mondataim?*

*Miért, hogy ereimben
Bajnokként úszol fel s alá?
És ha nem rólad akarok, akkor is
Minden, mindenem rólad...?*